

13 *De schreeuw*

‘Daar. Bij de rand van het bos.’

Vincent probeerde te zien waar Emmett op wees. In de wirwar van struiken en netels aan de bosrand bewoog iets. Of het een mens of een dier was, was in het donker niet te zien.

‘Als het Tim is, moeten we hem dan niet roepen?’ vroeg Vincent. ‘In het bos kan hij verdwalen en...’ Meer wilde hij niet zeggen.

‘Ben je gek? Als een van de leraren ons hoort, zullen we een week niet kunnen zitten van de stokslagen.’ Nathaniel hief dreigend zijn vuist op. ‘Je doet het niet!’

‘Kijk!’

Emmett wees naar buiten. De maan was vanachter de wolken te voorschijn gekomen. De schaduwen onder de bomen weken terug. De gestalte tussen de struiken keek angstig achterom naar de school, alsof hij de ogen voelde die op hem gericht waren. Het *was* Tim. Hij droeg een jas over zijn nachthemd en sleepte een koffer mee het struikgewas in.

‘Wat is die kleine aan het *doen*?’ mompelde Emmett in zichzelf.

Vincent wist het. ‘Hij loopt weg!’

‘Door het bos? In het donker? Hij gaat in de rivier vallen!’ zei Nathaniel.

Er viel een akelige stilte. Iedereen dacht aan Lionel Johanson.

‘We moeten achter hem aan,’ besloot Harold.

‘Maar hoe?’ vroeg Vincent. ‘Hoe komen we de school uit zonder dat iemand het ziet?’

‘Zo.’ Emmett wees naar beneden. Vlak naast het raam was een regenpijp, die leidde naar het dak van het scheikundelokaal. ‘Zo heeft Tim het ook gedaan. Toen we hier kwamen, stond het raam open.’

Vincent schatte de afstand naar beneden op zo’n acht meter. Als je je houvast verloor en viel, zou je het niet overleven.

‘Ik ga eerst,’ zei Nathaniel.

‘Nee, ik,’ zei Emmett, die zich niet wilde laten aftroeven.

Hij klom in de vensterbank, ging voorzichtig staan en schuifelde naar de regenpijp toe. Hij pakte hem met beide handen vast en zette zijn

voeten tegen de muur. Handig als een circusape klom hij naar beneden. Vincent was jaloers op zijn moed. Hij besloot na Nathaniel te gaan, als derde, om te bewijzen dat hij *ook* een goede vriend van Tim was. Zonder naar beneden te kijken, hees hij zich in de vensterbank. De nacht was kouder dan hij had gedacht. Hij maakte zich wijs dat hij alleen daarom kippenvel op zijn armen kreeg.

Niet bang worden, sprak hij zichzelf toe. Emmett is niet bang en jij bent tien keer beter dan hij. Schuif een stukje opzij. Nog een stukje. Pak de regenpijp vast. Ja, goed zo. Zie je wel, je valt niet. Het gaat goed. Klim naar beneden. Zie je wel, het lukt je.

Boven zich hoorde hij Harold in de vensterbank klimmen. Achter hem leek het bos te zuchten. En toen begon de muziek.

Voor Vincent was het alsof de fluitspeler zijn melodie in zijn oor blies. Hij draaide met een ruk zijn hoofd om en raakte uit balans. Iemand leek hem van de muur weg te willen trekken, de diepte in. Hij klemde zijn handen om de regenpijp. Hij wilde niet vallen. Hoe ver was het nog naar beneden?

‘Wat is *dat*?’ klonk Emmetts stem van het dak van het scheikundelokaal.

Vincent keek omlaag en werd duizelig. Ook al was het nog maar vier meter, het was hoog genoeg om bij een val je enkels te breken. Boven hem zocht een koude voet tastend naar houvast en raakte zijn hand. ‘Schiet een beetje op, Vince,’ mopperde Harold.

De woorden van zijn vriend brachten hem weer in beweging. Harold had gelijk, ze moesten opschieten. Emmett en Nathaniel mochten Tim niet als eerste vinden. Dan zouden zij zijn redders zijn.

Eenmaal op het dak van het scheikundelokaal was het ergste voorbij. Vincent klom als eerste langs de regenpijp omlaag. Hij sprong het laatste stuk naar beneden en landde in het natte gras. Emmett volgde niet veel later.

‘Wat is dat toch? Wat is dat toch?’ bleef hij maar vragen.

Je moest eens weten, dacht Vincent.

De stem van Lionel Johanson had Tim het bos in gelokt. Toen ze bij de bosrand aankwamen was hij verdwenen.

Ergens tussen de bomen ritselde het. De muziek zweeg. De fluitspeler had zijn doel bereikt.

‘Het heeft hem te pakken,’ fluisterde Harold.

‘Wat bedoel je, het heeft hem te pakken? Weten jullie iets wat wij niet weten?’ Emmett probeerde dreigend te klinken, maar zijn stem trilde. ‘Heeft Timmie daar met iemand afgesproken? Is het dat? Wie...?’

Vincent beet op zijn lip en wisselde een snelle blik met Harold. Het zou belachelijk zijn om te zeggen: ‘Het is Lionel,’ maar in deze vreemde nacht was dat gemakkelijk te geloven.

‘Niet over nadenken,’ zei hij, tegen Emmett en zichzelf. ‘We moeten Tim vinden.’

Vincent duwde de takken van de struiken opzij. Tim had een pad gemaakt dat dwars door doornstruiken en brandnetelbosjes voerde, alsof hij totaal niet had opgelet waar hij liep. Vincent voelde hoe de planten met hun doornen langs zijn blote benen krasten. Het bos was hen allesbehalve goed gezind.

Een licht briesje ritselde door de bladeren en plotseling rook Vincent een dierlijke geur, scherp als urine. Tegelijkertijd klonk er een diep gesnuif uit de struiken rechts van hem. Snel deed hij een stap opzij, naar Harold toe. Elk ogenblik verwachtte hij een spottend gemekker te horen en een behaarde gestalte uit de struiken te zien springen. Maar wat hen ook beslopen had, rende nu van hen vandaan. Het had een andere prooi ontdekt.

In het hart van het bos joeg Tims kreet de slapende kraaien op: ‘Wie is daar? O... o... nee! Nee, nee!’

De voeten van vier rennende jongens maakten een eind aan de ritse- lende stilte. Emmett duwde zich langs Vincent en Harold naar voren, sneller en sterker en nog erger geschrokken dan zij. Nathaniel schoot als een schaduw achter hem aan, gevolgd door Harold en Vincent.

Tim, Tim, hamerde het in Vincents hoofd, o nee, Lieve Heer, niet Tim.

Tim mocht morgen niet met een dichtgenaaide mond in de zieken- zaal liggen. Het mocht hem niet te pakken krijgen.

Met Harold vlak achter zich rende Vincent tussen struiken en boom- stammen door naar Tim. Meer door geluk dan wijsheid kwamen ze op een bospad uit. Vincent herkende het. Dit was het pad dat naar de bos- weide leidde.

‘Tim is op de weide!’ schreeuwde hij naar de anderen. Hij wist het zeker. Alle vreemde dingen die er gebeurd waren, hadden iets met die open plek te maken.

Zo’n twintig meter voor Vincent sprongen Emmett en Nathaniel uit de struiken. Ze hadden hem gehoord en renden nu ook in de richting van de weide. Vincent probeerde nog harder te lopen dan hij al deed. Het viel niet mee. Zijn blote voeten deden pijn, hij kreeg steken in zijn zij en zijn hijgende adem overstemde alle andere geluiden. *Bijna* alle andere geluiden...

Een hoog, ijl huilen drong zijn oor binnen. Een klein, hulpeloos geluid.

Harold greep Vincents hand en trok hem voort, de laatste meters naar de bosweide. Emmett en Nathaniel waren er al. Vincent zag hun witte nachthemden tussen de stammen schemeren. Eén van hen – was het Emmett of Nathaniel? – leek te struikelen en te vallen. De ander greep naar iets wat op de grond lag.

Toen schreeuwde Emmett met een stem die bijna niet te herkennen was: ‘Nathaniel, Nathaniel, hij bloedt! *Hij bloedt!*’

14 *Een mantel van armen*

Het maanlicht dat op de open plek viel, had de kleur van melk, van parels. Het maakte de nachthemden van de jongens erg wit, en de bloedvlekken op Emmetts handen erg donker. Het bloed glom en gleed langzaam als stroop langs zijn polsen omlaag. Tims bloed.

Vincent sloeg zijn hand voor zijn mond. Hij voelde zich misselijk.

‘Wat is er met hem? Gaat hij dood?’ vroeg Harold.

Van Tim zelf waren alleen zijn vuile, blote voeten te zien. De twee vierdejaars hadden hem als een pop op hun schoot getrokken. Emmett hield hem zo dicht tegen zich aan dat Tim bijna in zijn nachthemd verdween.

Emmett keek op naar Vincent en Harold met ogen die zo vol angst waren dat ze er nog meer van schrokken dan van het bloed aan zijn